

Dániel könyve - Száznolcvannégyedik

A szombat és a megtestesülés: a millerita pecsételési folyamat sarokkövei

Jeff Pippenger

2024-04-14

A próbatételi folyamatban elbukott millerita nemzedék számára az utolsó próba 1856-ban kezdődött, a Leviticus huszonhat „hét idejére” vonatkozó megnövekedett világosság érkezésével. 1856-tól 1863-ig a laodiceai üzenet az időnek egy utolsó szakaszát jelölte abban az időszakban, amely a harmadik angyal 1844. október 22-i eljövételével kezdődött. Ezt az időszakot Dániel könyve tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő versei ábrázolják.

Ezt az időszakot nem csupán azok az igeversek szemléltetik, hanem az a történelem is, amely beteljesítette azokat az igeverseket, továbbá Panium földrajzi tanúsága is, amely egyúttal Cézarea Filippi. Cézarea Filippit Krisztus szándékosan kereste fel közvetlenül a kereszttel előtt, és a kereszt a vasárnaptörvényt jelképezi, amelyet a tizenhatodik vers ábrázol. 1844. október 22-én Júda törzsének Oroszlánja különleges világosságban azonosította a szombat tanítását. Majd a próbatételi folyamat végén a „hét időre” vonatkozó ismeret gyarapodását vezette be, és a Leviticus huszonhatban szereplő „hét idő” a szombat egyik tanítása. A föld nyugvásához kapcsolódó szombati parancsolat közvetlen párhuzama az emberek nyugvásához kapcsolódó szombati parancsolatnak. A kétezer-ötszázhusz évre és a kétezer-háromszáz évre vonatkozó idői prófécia egyaránt 1844. október 22-én ért véget.

A próbatételi folyamat végső időszaka, 1856-tól 1863-ig, a szombat még teljesebb kinyilatkoztatása volt, amely a pecsételési és próbatételi folyamat kezdetén különleges világosságba helyeztetett. A Dániel 11. fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő verseinek beteljesedése által ábrázolt történelem azt a próbatételi időszakot jelenti, amikor Isten pecsétje örökkévalóságra rányomatik a száznegyvennégyezerre. Ebben a történelemben egyesül Ezékiel két botja. A két bot egyesülése az istenségnek az emberiséggel való egybekapcsolását jelképezi, és az a tanítás, amely ebben a történelemben különleges világosságban ragyog, a megtestesülés tana.

Ezért amikor Péter Caesarea Filippiben Krisztust Isten Fiaként azonosította, azt ismerte el, hogy Krisztus mint Isten Fia kettős természetét képviseli: azt, hogy Ő Isten isteni Fia, aki magára öltötte az emberi testet, és ezáltal az Ember Fiává lett.

„Amint a tanítványok kutatták a Krisztusról bizonyoságot tevő próféciákat, közösségre jutottak az Istenséggel, és megismerték Őt, aki felment a mennybe, hogy bevégezze azt a munkát, amelyet a földön megkezdett. Felismerték azt a tényt, hogy Őbenne olyan ismeret lakozott, amelyet egyetlen emberi lény sem érthet meg az isteni közreműködés segítségével. Szükségük volt annak segítségére, akiről királyok, próféták és igaz emberek jövendöltek. Ámulattal olvasták és újraolvasták jellemének és munkájának prófétai körvonalait. Mily homályosan értették a prófétai írásokat! milyen késedelmesek voltak felfogni azokat a nagy igazságokat, amelyek Krisztusról tettek bizonyoságot! Amikor megaláztatásában szemlélték Őt,

amint emberként járt az emberek között, nem értették meg megtestesülésének titkát, természetének kettős jellegét. Szemeiket visszatartotta valami, úgyhogy az emberségben nem ismerték fel teljesen az istenséget. De miután a Szentlélek megvilágosította őket, mennyire vágytak arra, hogy újra láthassák Őt, és leborulhassanak lábaihoz!” Jézus élete, 507.

1844. október 22-től 1863-ig terjed az a pecsételési idő, amely a száznegyvennégyezer megpecsételését jelenti. Ez az időszak azzal vette kezdetét, hogy a szombat kiemeltetett mint a különleges igazság azon sok igazság között, amelyek a pecsételés ideje alatt feltáruulnak. Ez az időszak a hetedik trombita megszólalásával kezdődött, amely megjelöli azt az időt, amikor Isten titkának be kellett teljesednie.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, beteljesedik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

A hetedik angyal egyúttal a harmadik jaj is, mert a pecsételés a történelemnek abban az időszakában megy végbe, amikor az iszlám hadviselése tevékenyen jelen van. Ha a millerita adventizmus hűséges maradt volna az 1844. október 22-ét követő időszakban, az az iszlám, amelyet 1840. augusztus 11-én visszatartottak, szabadon bocsáttatott volna.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan megőrizték volna hitüket, és együttesen követték volna Isten kibontakozó gondviselését, elfogadva a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdetve azt a világnak, meglátták volna Isten szabadítását; az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel együtt, a mű befejeződött volna, és Krisztus már ezelőtt eljött volna, hogy népét jutalmának átvételére magához vegye. Ám a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívők közül sokan feladták hitüket.... Így a mű akadályoztatott, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és Jézus hite alapján, mennyire másként alakult volna történelmünk!” Evangelizálás, 695.

1844. október 22-én a hetedik trombita megszólalt, és a jubileumi trombita is megszólalt.

Számlálj tehát magadnak hét évszombatot, hétszer hét esztendőt; és a hét évszombat ideje legyen neked negyvenkilenc esztendő. Azután fúvasd meg a kürtöt, a jubileum kürtjét, a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fújjátok meg a kürtöt egész földeteken. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot az egész földön annak minden lakosának: legyen az nektek jubileum; és térjen vissza ki-ki az ő birtokára, és térjen vissza ki-ki az ő nemzetségéhez. 3 Mózés 25:8–10.

Amikor megkezdődik a száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje, felhangzik egy trombita, amely jelzi, hogy az iszlám által véghezvitt hadviselés elérkezett, és egy trombita, amely szabadságot hirdet azoknak, akik a bűn szolgálói voltak. Az egyik trombita a külső történelmet azonosítja, a másik pedig ama végidőbeli szövetséges nép belső tapasztalatát jelképezi. Szolgásguk akkor enyhül meg, amikor emberségük örökre egyesül az Ő istenségével. Sort sorra halmozva e két trombita egyetlen Trombitát alkot, mert a jubileumi trombitát csak az engesztelés napján fújják meg, az engesztelés napja pedig akkor kezdődik, amikor felhangzik a harmadik jaj hetedik trombitája. Az a tanítás, amely a millerita mozgalomban mindkét trombitát képviselte, a

szombat világossága volt. Az a világosság, amely e végső napokban mindkét Trombitát jelképezi, a megtestesülés tanítása. Sort sorra halmozva a szombat és a megtestesülés tanítása ugyanaz a tanítás.

Péter hitvallása azonosította a Messiást, valamint Isten Fiát is. A Messiás Isten Fia. A Messiás a teremtő, akit a szombat jelképez.

„Pál soha nem látta Krisztust, amikor Ő a földön élt. Hallott ugyan róla és cselekedeteiről, de nem tudta elhinni, hogy a megígért Messiás, minden világok Teremtője, minden áldás Adományozója pusztán emberként jelenne meg a földön.” Sketches from the Life of Paul, 256.

A szombat azonosítja a Teremtőt, és a Teremtő az a Krisztus volt, akit Péter azonosított. Isten Fia, akit Péter azonosított, az, aki emberi testtel egyesülve az Emberfiává lett. Isten Fia a megtestesülést jelenti.

„Krisztus erőt hozott a férfiaknak és nőknek a győzelemhez. Emberi alakban jött e világra, hogy emberként éljen az emberek között. Magára vette az emberi természet terheit és következményeit, hogy próbára tétessék és megkísértessék. Emberségében részesévé lett az isteni természetnek. Megtestesülésében új értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal ezt mondta Máriának: »A Magasságosnak ereje száll tereád: azért ami születik is benned, szentnek hivatik, Isten Fiának« (Lukács 1:35). Miközben ember fiaként élt, új értelemben lett Isten Fiává. Így állt világunkban – Isten Fia, mégis születése által az emberi nemhez kapcsolva.” Szemelvények, 1. kötet, 226.

Caesarea Filippinél Péter kettős hitvallása azt a száznegyvennégyezeret jelképezte, akik megértik, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, továbbá a szombat tanát, amely 1844-ben világosabbá tétetett, valamint a megtestesülés tanát, amely az utolsó napokban ismertetik fel. E kettős igazság világossága a pecsételési időszakának kezdetén és végén tárul fel, amint azt a pecsételési története tanúsítja 1844. október 22-től 1863-ig, valamint a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének két hangjáról szóló történet.

Mind a millerita pecsételési folyamat vonalában, mind pedig a Jelenések tizennyolcadik fejezetében bemutatott pecsételési prófétai vonalában, közvetlenül az időszak legvégén próba áll elő, amelyben az egyik osztály bolond szüzekként nyilvánul meg, amint ez 1856-tól 1863-ig történt, és egy osztály bölcs szüzekként nyilvánul meg 2023 júliusától a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényig. A próba ezen végső időszaka megismétli az időszak kezdetét. Ugyanaz az angyal, aki 2001. szeptember 11-én alászállt, 2023-ban Mihályként érkezett, hogy életre hívja a halottakat, némelyeket örök életre, némelyeket pedig örök halálra. Amikor megérkezett, visszavezette népét az alapokhoz. Némelyek megtagadják, hogy a régi ösvényeken járjanak, némelyek pedig a régi ösvényeken járnak. Némelyek figyelnek a trombita szavára, némelyek pedig megtagadják, hogy meghallják.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők azt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is rendeltem fölétek, ezt mondván: Figyeljete a harsona szavára! De ők azt mondták: Nem figyelünk rá. Jeremiás 6:16, 17.

Az az üzenet, amelyet a kürt jelképez, amelyet az örök fújnak meg, kettős. Ez az iszlám hetedik trombitája és a szabadulás jubileumi kürtje. Ez annak az üzenete, hogy az istenség az emberiséggel egyesül, ami a megtestesülés titka által valósul meg, és olyan jellemet hoz létre, amely fel van készítve Isten pecsétjére, amely a szombat. Az üzenetet, a munkát és azokat a körülményeket, amelyek a pecsételés ama végső időszakához kapcsolódnak, amely 2023 júliusában kezdődött, huszonkét évvel 2001 után, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő versei, valamint Krisztusnak a Máté evangéliuma tizenhatodik fejezetében feljegyzett cézárea-filippi látogatása szemléltetik.

A tíz szűzről szóló példázatban a késedelem idején mindegyik szűz elaludt. Jézus ezt mondta tanítványainak: Lázár aluszik.

Ezeket mondta; és azután így szólt hozzájuk: A mi barátunk, Lázár, aluszik; de elmegyek, hogy felébresszem őt álmából. Erre tanítványai azt mondták: Uram, ha aluszik, meggyógyul. Jézus pedig a haláláról beszélt; ők azonban azt hitték, hogy az alvás közbeni nyugalomról szólt. Ekkor Jézus nyíltan megmondta nekik: Lázár meghalt. János 11:10–14.

A huszonegy nap végén Dániel meglátta a látomást, és mély álomba merült.

És egyedül én, Dániel, láttam e látomást; mert a velem levő férfiak nem látták a látomást; de nagy rettentés szállta meg őket, úgyhogy elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Ezért egyedül maradtam, és láttam e nagy látomást, és nem maradt bennem erő; mert épségem romlássá változott bennem, és semmi erőt nem tartottam meg. Mindazáltal hallottam szavainak hangját; és amikor hallottam szavainak hangját, akkor mély álomba estem arccal a földre, arcommal a föld felé. Dániel 10:7–9.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja három és fél napig holtan feküdt az utcán, Ezékiel halott csontjai pedig a völgyben voltak. 2020. július 18-án a lelki halál és alvás késedelmi ideje a harmadik angyal mozgalmának szüzeire szállt. Három évvel később megkezdődött Isten végidei népének felébresztése és felkészítése, hogy az Ő zászlaja és hatalmas serege legyen. Az angyal, aki 2020. július 18-án leszállt, egy igazságot felnyitott, miként az angyalok mindig teszik, amikor leszállnak.

Az általa felnyitott igazság a késedelem idejének és az első csalódásnak a tapasztalata volt. Isten végidei népe akkor szétszórattott, és amikor elérkezett a történelemben felébresztésük folyamata, meg kellett érteniük és el kellett ismerniük, hogy szétszórattak, és hogy a késedelem idejében vannak. Ekkor sok angyal, vagyis sok üzenet küldetett, hogy megerősítse a késedelem idejének üzenetét.

„A második angyal üzenetének vége felé azt láttam, hogy nagy világosság ragyogott le a mennyből Isten népére. E világosság sugarai oly fényesnek tűntek, mint a nap. És hallottam angyalok hangját, amint ezt kiáltották: »Ímé, jön a Völegény; menjetek ki elébe!«»

„Ez volt az éjféli kiáltás, amely erőt volt hivatva adni a második angyal üzenetének. Angyalok küldtek a mennyből, hogy felrázzák a csüggedt szenteket, és előkészítsék őket a rájuk váró nagy munkára. Nem a legtehetségesebb férfiak voltak az elsők, akik ezt az üzenetet elfogadták.

Angyalok küldettek az alázatos, odaszentelt lelkekhez, és készítették őket, hogy felhangozzék a kiáltás: „Ímé, jön a Völegény; menjetek ki elébe!” Azok, akikre e kiáltás bízott, siettek, és a Szentlélek erejével hirdették az üzenetet, és felrázták csüggedt testvéreiket. Ez a munka nem emberek bölcsességében és tudományában állott, hanem Isten erejében, és az Ő szentjei, akik hallották a kiáltást, nem tudtak annak ellenállni. A leglelkibbek fogadták el először ezt az üzenetet, és azok, akik korábban vezetők voltak a munkában, utolsóként fogadták el, és segítettek felerősíteni a kiáltást: „Ímé, jön a Völegény; menjetek ki elébe!”

„Az ország minden részén világosság adatott a második angyal üzenetéről, és a kiáltás ezek szívét meglágyította. Városról városra és faluról falura terjedt, mígnem Isten várakozó népe teljesen felébredt. Sok gyülekezetben nem engedték, hogy az üzenetet hirdessék, és a nagy számban azok, akiknél megvolt az élő bizonyágtétel, elhagyták ezeket a bukott egyházakat. Hatalmas mű ment végbe az éjféli kiáltás által. Az üzenet szíveket vizsgáló volt, és arra indította a hívőket, hogy maguk számára keressenek élő tapasztalatot. Tudták, hogy nem támaszkodhatnak egymásra.” Early Writings, 238.

Az Éjféli Kiáltás üzenetének megérkezése a példázatban azonosítja azt az időt, amikor a szüzek két osztályáról nyilvánvalóvá lesz, hogy van-e olajuk. A bölcseknek van olajuk, a balgáknak nincs. A példázat Samuel Snow munkája által teljessé vált a millerita történelemben, és abban a munkában a Snow által bemutatott üzenet továbbfejlődött, amint azt az akkori millerita kiadványokban megjelent cikkei szemléltetik. Amikor pedig megérkezett az exeteri táborgyűlésre, amely 1844. augusztus 12-től 17-ig tartott, egy olyan időszak is ábrázolásra kerül, amely végül ahhoz vezetett, hogy a gyűlés résztvevői elhagyták az összejövetelt, és hirdetni kezdték az üzenetet.

Van egy „időpont”, amikor az Éjféli Kiáltás üzenete teljesen megalapozottá válik, és azon a ponton, a példázat alapján, a kegyelmi idő lezárul a szüzek számára. Ezt az „időpontot” megelőzi „egy időszak”, amely alatt az üzenet formálódik. 2023 júliusa óta az Éjféli Kiáltás üzenete formálódik, és a millerita beteljesedéssel ellentétben az üzenet világszerte továbbítattott a „kegyelmi idő lezárulta” előtt. Amikor a kegyelmi idő az exeteri összejövetel végén lezárult, az üzenet ezután eljutott „az ország minden részébe”, és „világosság adatott a második angyal üzenetére, és a kiáltás ezek szívét meglágyította. Városról városra, és faluról falura terjedt, mígnem Isten várakozó népe teljesen felébredt.”

Jelen történelmünkben az az üzenet, amelynek közzététele 2023 júliusában kezdődött, mára a világ százhusz országában van jelen, és azok a cikkek, amelyek az Éjféli Kiáltás üzenetének kibontakozását képviselik, több mint hatvan nyelven hozzáférhetők, és a cikkek either olvashatók, either meghallgathatók.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet az Isten adott neki, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek hamar meg kell lenniük; és elküldvén az ő angyala által, kijelentette azokat az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyágot tett az Isten ígéjéről, és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás ígéit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

Ezen üzenet világossága, amint azt a cikkek képviselik, hozzávetőleg hat hónap alatt, két személy által valósult meg.

„Ha azok, akik segítséget nyújthatnának —, nem ébrednek rá kötelességük tudatára, nem fogják felismerni Isten munkáját, amikor a harmadik angyal hangos kiáltása felhangzik. Amikor világosság árad ki, hogy beragyogja a földet, ahelyett, hogy az Úr segítségére sietnének, munkáját akarják majd korlátozni, hogy az megfeleljen szűk elképzeléseiknek. Hadd mondjam meg nektek, hogy az Úr ebben az utolsó munkában a dolgok megszokott rendjétől nagyon eltérő módon fog munkálkodni, és olyan úton, amely ellentétes lesz minden emberi tervezéssel. Lesznek közöttünk olyanok, akik mindig irányítani akarják majd Isten munkáját, sőt még azt is meg akarják szabni, milyen lépések történjenek, amikor a munka annak az angyalnak a vezetése alatt halad előre, aki csatlakozik a harmadik angyalhoz a világnak adandó üzenetben. Isten olyan utakat és eszközöket fog használni, amelyekből nyilvánvaló lesz, hogy Ő maga tartja kezében a gyeplőt. A munkások meg fognak lepődni azokon az egyszerű eszközökön, amelyeket felhasznál, hogy véghezvigye és tökéletessé tegye igazságának munkáját.” Testimonies to Ministers, 300.

Júda törzsének Oroszlánja most elvezette az Ő utolsó napi népét Dániel tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödik verseihez, feltárva a Kr. e. 200-tól Kr. e. 63-ig terjedő történelem által jelképezett történelmet, valamint Máté evangéliuma tizenhatodik fejezetét és Krisztus cézárei filippi látogatásának történetét is. Mind a jövődölések, mind beteljesedésük története összhangban áll Dániel könyvének azzal a részével, amely az utolsó napokig lepecsételve volt. Dániel és a Jelenések könyve egy könyv, ezért az utolsó napokban, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt, felnyitattik Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, és ez a kinyilatkoztatás magában foglalja Dánielnek azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik. Elközelgett az Exeter-i táborgyűlés befejezésének ideje.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr Isten, amikor éhséget bocsátok e földre; nem kenyér utáni éhséget, sem víz utáni szomjúságot, hanem az Úr ígéinek hallása után való éhséget. És tengertől tengerig bolyonganak, és északtól fogva napkeletig futkosnak, hogy keressék az Úr igéjét, de nem találják meg. Azon a napon elalélnak a szép szüzek és az ifjak a szomjúságtól. Akik Samária bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, Dán! és: Él Beérseba útja! azok is elesnek, és többé fel nem kelnek. Ámós 8:11–14.